FAJUNK VÉDELMÉRŐL

ÍRTA

KISS SÁNDOR

KÜLÖNLENYOMAT
„A CÉL” 1917. ÉVR 11. SZÁMÁBÓL

BUDAPEST,
HORNYÁNSZKY V. CS. ÉS KIR. UDV. KÖNYVNYOMDÁJA
1918.

Kiadja „A Cél" szerkesztősége, VIII., Üllői-út 14.

Fajunk védelméről.

Pusztul, enyészik a faj, ha a hozzátartozó fajvérek megfogynak, gazdaságilag, erkölcsileg lezüllenek: ha a faj más népfaj igájába kerül, ha a fajiság összekuszálódik, átszövődik idegen vonásokkal, melyek ellenkeznek a faj múltjával, életfeltételeivel, intézményeivel, hivatásával. Az ókori görög és latin fajnak ilyen belső bomlás, organikus rothadás okozta bukását. De megsemmisülhet egy népfaj életerős organizáció mellett is, csupán lebírhatatlan történeti tényezők kedvezőtlen konjunktúrái folytán, példa rá a karthágói punok, az itáliai keleti gótok, a mexikói aztékek, a perui inkák pusztulása. Az ilyen katasztrofális bukás ellen nincs oltalom, de az organikus bomlásnak elébe vághat a faj öntudatos, elszánt élniakarása. Hogy fajunkra mit mér a világháború, nem tudhatjuk, de bizonyos, hogy néhány évtized óta magyar fajunk, világháború nélkül is, az organikus bomlás tüneteit mutatja. Nem bizonyít az állítás ellen, hogy ezen fajrothadásról véreink kilencvenkilenc százaléka ma sem tud. A tüdővészes is többnyire utolsó stádiumában van a kórnak, mikor ráeszmél. De a baj természetéhez alkalmazott életmód, rendszeres védelmi berendezkedés még a tüdővészest is megmentheti; remélnünk kell, hogy mi is feltarthatjuk a fajpusztulás folyamatát, ha a tizenkettedik órában ráeszmélünk a bajra és megállapítjuk a fajvédelem célszerű módszerét. Efféle vizsgálatokra

az árja népeknek nincs szüksége, mert minden árja népnek fajiságába oltott ősösztöne, hogy a faji létküzdelemben mindenkor felismeri és helyén alkalmazza a legcélszerűbb és leghatásosabb fajvédelmi rendszabályokat. Turáni népeknél ez nincs így. Ezeknél a fajiságnak nem eleme az a törekvés, hogy mint faj fennmaradjanak. Ezért pusztultak el aránylag könnyen, katasztrofális történeti hatalmak beavatkozása nélkül, csupán *fajtanyaságból,* a történelem eddig szerepelt turáni *népei: sumir, hun, avar, tatár, török; most, úgy látszik,* rajtunk a sor. A turáni fajok, köztük mi és a törökök más fajokkal vívott békés létküzdelemben mindig a rövidebbet húzták. Véres csatákban megállták a helyüket, de az idegen fajokkal való békés érintkezés vagy együttélés feltételei közt pusztulás volt a részük. Saját leigázott alattvalóik mindegyiket túlélték és túl fogják élni. így járt a tatár és a bolgár a szlávokkal, a török és a magyar a maga nemzetiségeivel. Nagy, leigázott tömegeket beolvasztani egyik sem tudott, beolvadni igen. A turáni fajtunyaság gyümölcse nálunk a nemzetiségi kérdés meg a zsidókérdés. Mind a kettő abból a folytonos térvesztésből fakad, ami osztályrészünk más fajokkal való együttélésben. Itt az ideje – ha már tunya faji ösztönünk nem vezetett rá, miként kell célszerűen folytatni a fajvédelmet –, hogy értelmi vizsgálódás alá vonjuk, tudatosan tanulmányozzuk a kérdést, hogyan lehetne ennyi imminens veszély között fajunkat és fajiságunk értékes elemeit megmenteni. Azonban a fajvédelmet nemzetiségi, illetve zsidóvonatkozásban vizsgálni két különböző dolog. Bár vannak a kétféle irányú fajvédelemnek közös princípiumai, együtt mégsem tárgyalhatók. Ezúttal a fajvédelem módszertanát a zsidóság leigázó térfoglalásával szemben akarjuk tanulmányozni.

A magyar faj és fajiság védelméről a zsidóság felülkerekedésével szemben egész a legutóbbi időig

nálunk szó sem esett. Ebben nemcsak a mi turáni *fajtunyaságunk a bűnös, részes a zsidó élelmesség is.* Mi nem vagyunk különösen alkalmasak a faji életjelenségek meglátására, a különbségek értékelésére, az érdekek elhatárolására: ahhoz izgékonyabb faji ösztön, vagy ennek híján analitikusába elmeél kívánatos, mint fajunk átlagának osztályrésze. Faji differenciák értékelésében nem sokkal vagyunk előbb Észak-Afrika vagy Szudán bennszülötteinél. Ruhában, feltűnő szokásban még észrevesszük a különbséget, de már lelkialkat érdek, törekvés lehet akármilyen eltérő a miénktől, nem látunk belőle semmit, mert abszolutumok, pszichikai mozzanatok megragadására nincs érzékünk. Ezért értekeznek egészen művelt fajvéreink beolvadt zsidókról, nemzsidó zsidókról. Aki értékelni és ítélni tud, keresve se találhatna gorombább példákat az elvonó- és ítélőképességre, mint ezek a hallatlanul léha megállapítások, amelyek komoly formájukban sem egyebek üres fecsegéseknél. Az ilyen megérzőknek az ítélkezése nem alaposabb a parasztélnál, akinek a levegő *semmi,* mert nem látható és nem fogható. Ha mégis akadt közülünk egy-kettő, ki meglátta a fától az erdőt s ráeszmélt fajunk egyre tökéletesebb leigázására a zsidóság által, észrevételeit az sem tehette szóvá nyilvánosan. A napisajtó és a nyilvánosság többi orgánumai jóelőre zsidó kézbe és zsidó befolyás alá kerültek, s ezeknek finomszimatú cenzúrája elnyomott minden szabad véleménynyilvánítást. De a *zsidócenzúrán* kívül volt még egy más, nem kevésbbé hatalmas gátlóerő, ami a zsidóellenes eszmék nyilvánosságrajutását kiszorította a köztudatból: az egész nyilvános életünkbe mesterileg innervált *közmegvetés.* „A zsidóság fényesen felépített fajvédelmi rendszerében axiómaszerű érvényűvé tette a köztudatban a következő tételeket: aki a zsidóságot bármilyen csekély korholó bírálatban részesíti, az antiszemita.

Az antiszemitizmus pedig bárgyúságból ered. Vagy, amint kiváló elmélkedünk és tárcafilozófusunk, Ignotus szokta citálni: az antiszemitizmus a bárgyú ember szocializmusa. Efféle kijelentéseket az elmúlt húsz esztendő alatt annyira közigazságokká sikerült emelni hogy ma már szinte az erkölcsi törvények erejével bírnak. A zsidóbírálat üldözését és megvetését a zsidó sajtó oly tökéletesen beidegzette a magyar közlélekbe, hogy ezzel terrorban tarthatják a legképzettebb és legbátrabb társadalomkutatót is. Nincs, illetve a legutóbbi hetekig nem volt ember, aki e kérdésben szabadon mert volna nyilatkozni. Ha mégis a körülmények kiszorítottak valakiből egy-két nyilvánosságra szánt megjegyzést, szokás volt azt undok hízelgéssel* szolgalelkű ki magyarázásokkal és meghunyászkodó bocsánatkérésekkel köríteni, hogy a fanyar igazság ízét veszítse. Soha ennél utálatosabb és nevetségesebb kontrasztjelenség, mint az igazságnak ez a csúszó-mászó, hízelgő szépítgetése, a szabadgondolat, a szabadszólás, sőt brutális őszinteség korszakában. Az édeskedő és bocsánatkérő igazságkutatásnak példája Ágoston Péter könyve: *A zsidók útja.* Annyi érdeme mégis van, s ezért bizonyos bátorság mégsem tagadható meg tőle, hogy megtörte a jeget. Ez a könyv ugyan sohasem csinált volna *zsidókérdést,* ha a zsidóság exponens őrszemei izgatottságukban el nem siettetik a dolgot a Huszadik Században rendezett ankéttel. Nyilvánvaló ugyanis, hogy semmiféle anomália nem *kérdés* addig, míg az emberek rá nem eszmélnek, firtatni nem kezdik. Azt pedig jó lélekkel elmondhatjuk, hogy magyar fajvéreinknek szinte egyetemes többsége, leszámítva némely kiváltságos látóelmét, mitsem tudott a zsidókérdésről, sőt rá sem hederített volna, még Ágoston Péter könyve nyomán sem. Aki azonban retteg és izgatottan vár valami balfordulat bekövetkezésére, annak bajos megőrizni a módszeres nyugalmat, kivált ha még túlingerlekeny,

ideges is a helyzet feszültségéhez képest. Már pedig a zsidóság okos és ideges faj, legkivált azok az exponensek, kik a budapesti sajtócentrumokból felülmúlhatatlan bölcsességgel és egyetértéssel kormányozzák fajuk érvényesülési harcát. Ők sokat látnak és mindent értékelnek. Látták egyik oldalon a fajvéreik által hallatlan vakmerőséggel egymásra torlasztott háborús visszaéléseket, a zsidóság szédületes hatalmi és vagyoni gyarapodását, másrészről a fajmagyarság zömének óriási lezüllését. Mert ők jól tudják, hogy a parasztság temérdek vagyonosodása csak kitűnő hazugság, aminek hirdetésével a fajmagyarság testébe éket verhetnek és hogy valójában a magyarság óriási átlagának szenvedés, nyomor és kifosztatás az „osztályrésze, még ráhazudott parasztjólét mellett is. Ők a maguk differenciált faji érzékenységében teljesen abszurdumnak vélték, hogy annyi kiáltó ellentét, annyira fajilag igazodó jólét- és helyzetkülönbség fel ne nyissa a szemét és fel ne keltse a gyűlöletét a kizsákmányolt fajnak a kiszipolyozóval szemben. Ők, éppen mert okosok és töprengők, évek óta rettegnek a megtorlás rémétől, a népharag kitörésétől. Ebben tán megerősíthette őket néhány újságba szánt zsidóellenes közlemény, amiket a szerkesztőségi kosárba kellett riadtan beleásni^ Ezen aggodalmas, feszült várakozásban megjelenik Ágoston Péter magában csupa ártatlan könyve. Gondolhatni, hogy épp a legfajhűbb őrszemeknek még a szívük verése is elállt az „antiszemitizmus" ezen első közéleti felbukkanására, mert a rettegő minden gyanús tünetben végveszedelmet vél. Akinek a *fekete kéz* beígérte a látogatást, az minden nesznek utána fürkész, minden látogatót jól körül szeret nézni, szóval világosságot akar. Tökéletesen ez a hangulat tölthette el Jászi Oszkárékat, mikor Ágoston könyvétől elrémülve egyszerre világosságot akartak gyújtani a *zsidókérdésben,* hogy mi van már, hogy van már,

nem jön-e már a pogrom? És ezzel a komikus kapkodással megcsinálták a zsidókérdést, ami eddig csak az ő meghitt társalgásukban létezett, azóta pedig a mi tunya fajtánkban is mind szélesebb körben parázslik. Látszik, hogy az idők követelménye. Biztosíthatjuk a zsidóságot, hogy a világháború sajgó tanulságai után a zsidókérdés nálunk sem fog többé elaludni és e téren a művelt külföld nyomdokaira lépünk. És ebben van számunkra megadva a zsidókérdés módszertanának legelső utasítása: *a zsidókérdést nem szabad elaludni hagyni, félre kell tenni minden mesterségesen szuggerált szégyenérzést.* Ez érdeke nemcsak a pusztulás lejtőjére került magyar fajunknak, hanem a tiszta, pártatlan tudományosságnak is. A zsidóságnak magyarországi csendes uralomrajutásában és a magyar faj mindenoldalú fokozatos leigázásában egy olyan páratlanul érdekes fajbiológiai folyamat van adva, amihez hasonlót ritkán nyújt a történelem és az élettudomány. Abszurdum volna, hogy ma a természettudományos vizsgálódás napjaiban ne érdekelné a művelt gondolkodókat, mily feltételek közt, mily eszközökkel sikerül egy jövevényfajnak igájába hajtani egy autochton népet. A tudományt még egy rovarfaj elsokasodása vagy egy madárfaj elsatnyulása, illetve kipusztulása is érdekli, hogyne érdekelné egy intézményben gazdag népfaj csendes leteperése a vértelen létküzdelem keretei közt látszólag szervezetlen, élősködő népfaj által. A történelmi, társadalmi, gazdasági, élettani, lélektani és etikai tanulmányoknak micsoda beláthatatlan terjedelmű töretlen talaja van megadva ebben a nagyszerű folyamatban! Hány tudós elme vénülhet meg addig, míg a zsidó és magyar faj érvényesülési harcának tudománya minden vonatkozásában ki lesz művelve. Hiszen eddig egyetlen komoly tanulmány nem foglalkozott még ezzel a kérdéssel, hol van még az okok, célok,

védelmi és támadó eszközök, a kilátások stb., stb. megvitatása. A faji létküzdelem tünetei szerte hevernek, jelenségeibe minden lépten belebotlunk, kérlelhetetlen következményei húsunkba vágnak, mégsem volna érdekes a kérdés? Ha van kutatója az eliparosodás kérdésének, a városbatódulás, a lakásmizéria, az eladósodás problémájának, kell hogy legyen tudós kutatója az *elzsidósodás* folyamatának is. Ezt a vállalkozást nem lehet megindítani bátor nekigyürkőzés nélkül, el kell készülni a zsidóérdek képviselőinek „feszítsd meg" ordítására is. A tömeg, kivált ha valamely irányban már preszuggerálva van, még a saját megváltóival szemben is refractaire szokott lenni: ez lélektani törvény. A zsidóelnyomatásról, a fajvédelemről nyíltan és folytonosan kell beszélni, a közélet minden tanulságát fel kell dolgozni tudományosan, s ezekhez kell igazodnunk a fajvédelemben. Különben fajiságunk lezüllik, fajunk igába kerül, mielőtt észrevennénk.

A zsidóságnál öntudatosabb faj nincs a föld kerekségén. Sub pondere ereseit pálma, mondja a régi közmondás. Az évezredes elnyomatás küzdelmei során a zsidóságnak mindig a boldogulás feltételeit kellett kutatni, ezért szerzett oly emberfeletti érzéket és leleményt a faji és egyéni érvényesülés eszközeinek felismerésére és felhasználására. Csakis ebbeli kiválósága miatt érhette el, hogy parazita életmódja mellett rokonszenvesen tud elhelyezkedni a kiszipolyozott társadalomban. De a zsidóság azt is érzi, hogy a milliók nyomorából és verejtékéből virágzó jóléte csak akkor tartható fenn, ha a szellemi irányítást a ki uzsorázott társadalomban kezében tartja. A szellemi vezetésnek, sőt leigázásnak pszichológiai megfontolással sem lehetne tökéletesebb módszert megállapitani, mint amit a zsidóság *ösztönből* alkalmaz. Az emberek végtelenül szuggesztibilesek. A sugallhatóság végső fokon azon a lélektani törvényen sarkallik, hogy az ember

figyelme csak egy objektumot tud egyszerre megragadni. Míg a figyelem valamely objektumhoz, képzethez vagy eszméhez van kapcsolódva, addig más benyomások, attól független elmei működések számára hozzáférhetetlen. A figyelmet legkönnyebben az a képzet, eszme, tárgy ragadja meg, ami érdekes, erős hangulatú. Aki *érdekes, erős hangulatú képzetet,* benyomást tud beültetni a tudatomba, az lekötötte a figyelmemet addig, míg ez a tudatomban van. Míg a beültetett gondolatot, benyomást a figyelem fixálja, addig minden másnemű lelki aktivitás, gondolkodás, érzés, akarat ki van zárva a tudatból. Az a pedagógus, aki a gyerekeknek mindig érdekeset tud mutogatni, már ezzel tökéletesen fegyelmez is. Hogy a lekötött figyelem milyen erősen gátolja az önálló lelki aktivitást, jól ismerik a zsebmetszők is. Ismeretes, hogy az ügyes zsebmetsző érdekfeszítő vitával, vagy diskurzussal tereli másfelé a figyelmet, míg a tárcát elemeli. Van rá eset, hogy ketten dolgoznak. Egyik valami skandalumot rögtönöz a járókelők közt, ezzel magára tereli a figyelmet, a másik meg azalatt végzi az aratást, mert a figyelme senkinek sem osztható kétfelé. Hasonlóképen van a milliók kifosztásával is. Egy kicsiny, a *tömegtől sokban elütő* csoportnak sohasem sikerülne milliók kárára, igazságtalan jólétre és hatalomra vergődni, ha időközben a milliók saját ügyeikkel és érdekükkel is törődhetnének. Az utolsó évtizedek alatt a magyarság a zsidósággal szemben olyan gazdasági, szellemi és erkölcsi függőségbe és inferioritásba jutott hogy azt feltétlenül észre kellett volna venni, ha időközben ideje érkezik saját helyzetére gondolni. A zsidósajtó éppen ebben a tekintetben végzett mesteri munkát, hogy *ezt* az *észretérést* megakadályozta. Ezt pedig azáltal érte el, hogy zseniális tervszerűséggel minduntalan új *uszító eszméket* ültetett bele a bárgyú köztudatba, s gondoskodott arról, hogy egyik *uszító eszme*

nyomon kövesse a másikat, mihelyt a másik érdekessége ellanyhul, hogy a tömegnek sohase legyen ideje önállóan gondolkozni. A hipnotikus szuggesztiónak egyik főkelléke, hogy a hipnotizáló oly gyors egymásutánban keltse fel a szuggerált képzeteket (Eingebung), hogy a páciensnek ne legyen *elég ideje* saját gondolatasszociációit továbbfűzni, mert ez esetben kiszabadul a hipnotizáló befolyása alól, s elvész az a rapport, ami a sikeres *igézetnek* alapja. Nos, ugyanígy kell eljárni annak, aki a *tömeget* akarja szuggerálni s tetszése szerint kormányozni. Minden pillanatban meg kell ragadni a tömeg figyelmét egy olyan képzet, eszme kiordításával, ami tőlünk származik; mihelyt ennek attrakciója gyengül, azonnal más eszmét lökni a tömeg közé, hogy arra bóduljon, de arra sohasem szabad időt engedni, hogy a tömeg izgató eszmék nélkül szűkölködjön, mert akkor elmélyed saját helyzetének a vizsgálatában, szóhoz jutnak a töprengők, akik a tömeg nyomorúságának a firtatásával magukhoz ragadják a közfigyelmet. A magyar újságfaló közönséget valóságos baromi függésben tudja tartani a saját kényétől a zsidósajtó. Ezt pedig az *uszító eszmék* művészi kezelésével éri el. Ezek segítségével a zsidóság kénye-kedve szerint dirigálja az *egész magyar közéletet.* Az *uszító eszmék* mindig oly talpraesetten vannak a tömeg közé lökve, hogy valóságos indulatviharok kavarognak körülöttük, s a magyar társadalmat permanens extatikus állapotban tartják. Mire egyik *uszító eszme* lejárja magát, már ott a nyomában a másik, körülötte a pro és kontra ordítozó pártokkal. *Az utóbbi évtizedek végeszakadatlan uszításai már oly mélyen beidegezték a magyar közéletbe az állandó izgalmi állapotot, hogy egyeseknek, úgy mint a tömegnek, már szinte pathológikus szükségletévé szokványosodott, folytonosan handabandázni, üvöltözni és acsarkodni valami eszme*

miatt, amit persze periódusos pontossággal szállít a zsidósajtó számukra. Csakis így lehet megérteni közéletünk bizarr szélsőségek közt hánykolódó hullámzását, amiben a legkiválóbb politikusoktól le a napszámosig mindenki osztozik. Mindnyájan függvénye vagyunk a zsidósajtónak, azok legjobban, akik azt hiszik, hogy utánuk igazodik a sajtó. Az utóbbi évtizedeknek a magyar története alig egyéb, mini azoknak az uszító eszméknek a története, amikkel a zsidósajtó csak azért fűtötte állandóan a köztudatot, hogy a társadalom figyelmét elterelje a zsidó térfoglalástól. Ezen céltudatos Uszítást szolgálták az utóbbi évtizedek végeszakadatlan obstrukciói az önálló vámterület, Önálló nemzeti bank, katonai vívmányok, egy-egy miniszter rágalmazást hajszája, választójogi liga, egy-egy nagyarányú szocialista felvonulás, majd megint a választójogi blokk, most legújabban a békeuszítás . . ., de ki tudná mindazt a temérdek uszító eszmét emlékezetből felsorolni, ami közéletünk utolsó évtizedeit lármájával betöltötte. Hogy ezek az uszító eszmék valójában mennyire távol estek a mi igazi érdekünktől, mutatja az, hogy csak addig tusakodtunk körülöttük, míg a zsidósajtó az uszítást abba nem hagyta. Amint abbahagyta, mi is elfelejtkeztünk róla és mentünk verekedni a másik eszme körül, amit újabb koncul közénk dobott. Elég csak néhány példa. Mennyit harcoltunk egykor a paritásos címer miatt. Volt idő, mikor hónapokig extázisban égtünk miatta. Mikor úgyszólván magától megvalósult, a sajtó jóformán fülebotját se mozgatta, hát mi sem törődtünk vele. Hát nem volt az igazi szükséglet annak idején, vagy nem igazi vívmány most? Valamikor éltünk, haltunk az önálló magyar vámterületért, mert uszított bennünket a zsidósajtó. Akkor még az ország egyharmada nem volt zsidókézen, a zsidóság csak a kereskedelem és ipar révén volt benne érdekelve. Most már a kutya se törődik vele, mert az ország óriási

területei a zsidótőke érdekeltségébe kerültek, s ezen a réven már inkább a közös vámterület lesz az érdeke a zsidóságnak. Elmaradt tehát az uszítás, a merkantilista sajtóban okos tanulmányok jelennek meg a közös vámterület üdvös voltáról s ma már mosolyt arat az a néhány „konzekvens” öreg politikus, akiben rögeszmévé fixálódott a korábbi *uszító eszme.* Ezelőtt még egy pár évtizeddel a bőrkabátosok, a latifundiumok ellen bőszített bennünket a zsidósajtó, s mi bőszültünk. Most pont ugyanaz a sajtó, ugyanazok az emberek a nagybirtok szükségességét hangoztatják a többtermelés örve alatt, hogy hangulatot csináljanak a zsidótőke birtokvásárlásainak, ellenben szidják a parasztokat, hogy azok csinálják a drágaságot. S van-e ezer ember közül egy, ki nem átkozza saját fajvéreit a parasztokban, s nem esküszik a zsidósajtó orcátlan hazudozásaira a drágaság ügyében? Még számtalan példát lehetne idézni, hogy nekünk nincsenek saját fajunkat érdeklő önálló gondolataink, céljainkat, törekvéseinket a zsidósajtó tűzi ki, hangulatunkat az dirigálja az *uszító eszmékkel.* Nekünk *fizikai időnk* nem marad arra, hogy saját fajunk sorsával foglalkozzunk, arról gondolkozzunk, írjunk és beszéljünk,mert még szerencse, ha napi munkánk végeztével marad annyi időnk, hogy az aktuális *uszító eszmék* felett kiveszekedhessük magunkat azokkal a faj véreinkkel, akik ezekkel napról napra paprikázzák önmagukat és másokat. Ezeket az uszító eszméket beszélgetésből, vitából nem lehet kirekeszteni, mert mindenki ezekkel hozakodik elő, másról beszélni nem is hajlandó, ezek az eszmék tehát annyira igénybe veszik a figyelmet és az időt, hogy semmiféle más eszme, ami fajunk érdekével közelebbi kapcsolatban volna, szóba sem jöhet. Ezt éri el a zsidósajtó az uszító eszmékkel. Nekünk pedig a fentebbi fejtegetésből az a tanulság háramlik, hogy lehetőleg a zsidó *uszító eszmét* közéletünkben azonnal le kell járatni,

amint felmerülnek. Ezt nem érjük azzal, hogy mi parázsló indulattal nekiesünk s tüzes ellenzéket formálunk ellenük. Ezzel az uszítás érte el célját és egészen bizonyos, hogy akad zsidó újság, mely ebben a szenvedélyes támadásban élünkre áll és a mi pártállásunk szerint szítja a tüzet. Több évtizedes múlt folytonos paroxizmusa annyira degenerálta közszellemünk józanságát, hogy annak a pártoskodás, a szüntelen tusakodás nélkülözhetetlen narkotikum. A mi társadalmunk olyan, mint az uszítással elmérgesített kutya, hogy mindig harapni akar. Társadalmunknak az uszítás életszükséglet, már nem tud ellenni nélküle. Ilyen állapotban a józan észnek nincs nálunk szerepe, még az igazság is csak akkor imponál, ha kíméletlen és agresszív. Ezért az uszító eszméket bölcs bírálgatással, pártatlanságot szenvelgő objektivitással senki le nem törheti. *A zsidó uszító eszmék lejáratásának csak egy módja van. A zsidósajtótól el kell ragadni a kezdeményezést az uszításban, mert aki nem uszít, azzal az ördög sem törődik. Uszítani kell pedig nem a zsidó uszító eszmék ellen, mert a makacs ellenkezéssel csak az improduktív múltat folytatnánk, hanem produktív irányban, fajvédelmi eszmékre. Ilyen eszme van özönnel, csak meg kell ragadni és hirdetni kell. A zsidóbevándorlás korlátozása, a parasztvédelem, az uzsora és csalás letörése, szövetkezeti eszme, nemzsidó kultúregyesületek alakítása, a zsidóirodalom kipellengérezése, nemzsidó irodalmi irányok felkarolása és bevallott célú pártolása stb. Mindezeket az eszméket kifejezetten és bevallottan a zsidóelnyomatás ellenében kell kiélezni és köztudatossá tenni, óvatosan kerülve azonban minden felekezeti egyoldalúságot, ami már önmagában is „reakciós" karaktert adna a küzdelemnek, sőt ami még nagyobb baj, saját fajvéreink között is felekezeti megosztást szülne.* A zsidó uszítással eddig azért nem mentünk semmire, mert akik vállal-

koztak vele szembeszállni, azok bátortalanok voltak és a makacs, vértelen tagadásnál, vagy az unalmas kriticizmusnál nem mentek tovább, vagy ha sarkukra álltak, túlzott felekezeti álláspontból tették és ezzel kizárták a küzdelemből más felekezetű fajvéreinket. Mindebből persze semmi sem valósulhat meg addig, míg megfelelő terjedelmű nemzsidó sajtót nem nevelünk. Ha mi a fajvédelmi harchoz hatásos fegyvereket akarunk használni, annak a fájnak arzenáljából kell azokat rekvirálnunk, amely faj legjobban érti a faji létküzdelem módszereit. Ez pedig a zsidóság. Közéletünk irányítása azért került oly tüneményes hamarsággal zsidó kézbe, mert a zsidó eleven szellemű, agilis faj, mestere a kezdeményezésnek. Vele szemben mi kétségtelenül lomhák vagyunk, s ezen már nem is segíthet semmiféle faj védelmi módszertan. De ez nem zárja ki azt, hogy legalább a példán ne induljunk. Ami életrevaló, jövőtelőkészítő újságot termelt a nyugati kultúra, az mind a zsidóság révén került be hozzánk. A kultúrélet újításait aztán idehaza avval az okos módosítással ülteti el a zsidóság, hogy az neki hajtsa a nagyobb hasznot. Eredeti tisztaságában mi úgyszólván semmit sem kapunk meg, hanem azzal az átdolgozással, amit a zsidóság végez rajta. A mi fajvéreink aztán megoszlanak az újítással szemben: vagy felkarolják a reformot zsidó feldolgozásban, s ezzel a zsidóság szekerét tolják, vagy a meddő és nevetséges negációnál maradnak, ezt nevezik – öntudatosabb résznek. Ha azután az újítás életbeléptetésére kerül a sor, akkor természetesen a közbizalom a *kezdeményezőket* bízza meg a kidolgozással, mint akik legjobban értenek hozzá. így jártunk már eddig az adóprogresszió és az általános választójog eszméjével. Az elsőben a zsidóság mentesíteni tudta az adóterhertől a merkantil-tőkét, az utóbbinál meg fogja szerezni magának a sajtó által irányított tömeg támogatását,

mert az elhatározó befolyást *ennek* biztosítja. Ebből az a tanulság, hogy amit a zsidóság felkarol, azt nem szabad nekünk pusztán *azért* elvetni, *hanem karoljuk fel mi is, de a mi faji érdekeinkhez átmódosítva.* így vagyunk a szocializmussal is, de ennél – fontossága miatt – egy kissé tovább kell időznünk. A szocializmus világszerte terjedőben van. Nálunk sokkal műveltebb országokban már óriási haladást tett. Meg is állta a helyét mindenütt, mert nemzetinek, sőt agresszíve fajimádónak bizonyult. Hogy a mi szocializmusunk nem bizonyult ilyennek, abban mi vagyunk a hibásak, mért a szocializmus elterjesztését teljesen átengedtük a zsidóságnak. Csak természetes, hogy a zsidóság aztán egészen a maga érdekei számára szervezte a szocializmust. Ezzel szemben mi, még pedig épp a „legöntudatosabb" fajvéreink, elkövettük azt a hibát, hogy a szocializmust elleneztük a mai napig, mert zsidó import. Természetes, hogy ezt jóvá kell tennünk. *A szocializmust fel kell karolnunk és fajvédelmi célra fel kell használnunk, még pedig több okból. A szocializmus milliók javáért küzd kevesek kizsákmányolása ellen. Nekünk ugyanez a célunk. Fajvéreink millióit kell védenünk, a zsidó kizsákmányolás ellen. A proletárok mind fajvéreink, a kapitalisták – nálunk – kevés kivétellel zsidók. Azoknak a fajvéreinknek, kiket a kapitalizmus igájába fogott, valahogyan küzdeni kell a kizsákmányolás ellen. Ebben egyetlen fegyverük ma a szocializmus. Hozzászegődnek tehát, akár kárhoztatjuk őket ezért, akár támogatjuk ebben. Mert ez a kor követelménye. Megkell tehát ragadnunk a szocializmus szervezését, kisajátítani a zsidóság kezéből, mert ennél eszményibb eszköz nem is képzelhető faj - védelmünk gazdasági harcaiban. De meg kell tennünk már csak azért is, mert ha e kérdésben továbbra is a rideg elutasítás álláspontján maradunk, akkor kirekesztjük táborunkból és az ellenkező táborba hajtjuk*

azon több százezernyi fajvéreinket, akiknek a faji boldogulásáért végeredményben küzdünk; már pedig mi a hozzánk legközelebb álló százezerek támogatását nem nélkülözhetjük. A szocializmus felkarolása céljainknak nem árthat, csak használhat. Földmívelő társadalmunkban a szocializmusnak nincs gyökere, nincs jelentősége, ott nem árt, sem nem használ, akár zsidó-szocializmus van, akár a mienk. Az a néhány percent kapitalista pedig, akik fajvéreink, akik a szocializmus ügyében, akár zsidó az, akár a mienk, érdekelve vannak, kétféle megítélés alá esnek. Vagy felébred bennük a faji öntudat és a faj véri összetartás érzése, akkor épp ügy fogja támogatni a mi nemzsidő szocializmusunkat, mint most a zsidó milliomosok támogatják a zsidó szocializmust. Vagy megmarad továbbra is a zsidók táborában, akkor nincs mért fájjon a fejünk. Hogy pedig a zsidó és a szocializmus ma – és mindenkor – egy követ fújnak, azt világos értelmű embernek nem kell bizonyítani. Ebből két tanulság is háramlik. Először, hogy a szocializmus nagyon engedelmes jószág, ha már a kapitalizmus támogatására is alkalmas, jóllehet lényege szerint az ellen kellene küzdenie. Másodszor, hogy a hazai zsidóság sem tiszta emberszerető idealizmusból importálta oly korán á szocializmust, hanem azért, hogy faji érdekei szerint megszelídítve, idővel boldogulásának igájába foghassa. Nos, ha a szocializmus ekkora kiforgatás mellett megmaradhat szocializmusnak, nekünk fajvédelmi célunkra korántsem kell akkora csonkítást, illetve átmódosítást eszközölni rajta, még mindig megmarad az igazi telivér szocializmusnak, csakhogy a mi céljainkat fogja szolgálni. Bizonyára sokan kérdezik, miként sikerült a zsidóságnak a szocializmust annyira meghamisítani, hogy az a mi elbolondított fajvéreink százezreivel a zsidó kapitalizmust szolgálja ? E ponton tűnik ki a szocializmus eszményileg domesztikabilis volta, de a

zsidóság hihetetlen élelmessége is. Van a Marxismusnak egy gondolata, amit maguk a szocialista elméletírók sokszor megcáfoltak, de a mi zsidóink faji érdekből a magyarországi szocializmusnak *tengelyévé* tettek. Marxtól származik ugyanis az a jóslat, hogy a kapitalista társadalom önmagától fog összeomlani. A nagytőke idővel egyre kevesebb kézben koncentrálódik, a munkások milliói mindinkább baromi nyomorúságba sülyednek. Végül a folyamat abban tetőződik, hogy a végletekig nagyranőtt dúsgazdagság az egyik oldalon, a kizsákmányolt nyomorúság a másik oldalon a kapitalista társadalom két osztályát, a tőkésekét és a munkásokét forradalomba kergeti, s ez a forradalom a kapitalista társadalmi rendet ki fogja törölni a történelemből. Marx szerint ezt a katasztrófát se kikerülni nem lehet, se siettetni nem szükséges, önmagától fog bekövetkezni, a történelem materiális erőinek kényszere folytán. Már most a mi zsidaink *ezt* a tant addig-addig hangsúlyozták, míg a hazai zsidószocializmusnak alapjává sikerült tenni. A jármukba hajtott bárgyú munkástömeget azzal bolondítják, hogy *ha igazán óhajtják a kapitalista társadalom csődjét, akkor nekik támogatni kell a kapitalizmus tálnövekedését, mert ezzel fogják siettetni a szocialista álom bekövetkezését, a Marxtól megjósolt összeomlást.* Különösen most a háború alatt, mióta a zsidó tőkegyűjtés szédületes arányokat vett s minden nap úgyszólván százával termi a zsidó hadimilliomosokat, a szocialista szaklapok, a Népszava, a Világ lelkendezve szavalják a proletárságnak, hogy nincs miért haragudni a tőke felhalmozódása miatt, nincs miért elkeseredni a kapitalizmus túltengéseért, sőt örülni kell neki, mert *így* annál hamarabb bekövetkezik a Marx-féle összeomlás. Egyben uszítják a munkásságot az állami vállalatok ellen, mint amelyek konkurenciájukkal késleltetik a tőke túlnövekedését, meg a parasztok ellen, kik a

drágaságot csinálják. Soha ennél arcátlanabb képmutatást nem látott az emberiség. Van-e nyilvánvalóbb és világosabb a nap alatt, hogy mindez a szemforgató hazudozás csak arra van, hogy a szocialista munkástábort falnak állítsa és gúzsba kösse addig, míg a háborúszülte páratlan alkalmat a zsidóság teljesen kihasználja, treszorjában összehalmoz minden vagyont és értéket, kezébe kaparint minden hatalmat, azután nem kell többé félni semmiféle sorsfordulattól. Milyen nyílt, milyen vakmerő ez a komédia s íme nincs egyetlen ember az akolba terelt százezrek között, aki mögé látna és észbe kapna. íme, milyen ártatlan dolog a szocializmus, *kell-e félnünk egy olyan ideológiától, amely lényegével teljésen ellenkező célnak is tehet szolgálatot? Ismétlem, nekünk a szocializmust fel kell karolnunk, céljaink szerint átdolgoznunk és a fajvédelemnek szolgálatába szegődtetnünk.*

Már többször utaltam arra a sajnálatos jelenségre, hogy azon fajvéreink, kiket aggaszt a zsidóradikalizmus vágtatása, rendesen azzal akarják ellensúlyozni a zsidóirányzatot, hogy minden reformot és mozgalmat *a limine* elvetnék, amit a zsidóság felkarol. Ez az eljárás úgy megfelelhet az elvi konzervativizmusnak, mert az principialiter mindent elítél, ami új, de végtelen távol esik a fajvédelem céljától. Fajvédelmet nem szükségképen ócska fegyverekkel kell folytatni, mert itt a cél, *a faj feltétlen megóvása és boldogítása,* határozza meg az eszközt. Ezt a célt pedig akárhányszor, sőt legtöbbször csak modern fegyverekkel lehet szolgálni. A fajnak nem lehet rendeltetése, hogy begubózzon, mert az már maga a halál; ellenkezőleg fejlődnie, haladnia, művelődnie kell, hogy fennmaradhasson. Akik tehát azáltal akarnak ellenszegülni a zsidó rombolásnak, hogy az abszolút tagadás álláspontjára helyezkednek, nagyon rossz szolgálatot tesznek a faj védelem ügyének, mert így

maguk segítik elő, hogy a haladás, az evolúció kényszere a zsidóságot tolja a magyar közélet élére. A tagadó fél álláspontja rendkívül primitív, mert akarása mindig a kezdeményező féltől függ: neki mindenben az ellenkezőt kell akarnia annak, amit a másik fél kezdeményez. Nyilvánvaló, hogy ezen metódus mellett sohasem kerülhet sor alkotásra, legalább olyanra nem, ami a fajvédelmet szolgálja, mert minden reformot a zsidóság valósít meg, még pedig, mint jelen állapotaink bizonyítják, *mindent a saját javára.* Már a szocializmusnál rámutattam, hogy a zsidóság különösen az olyan kultúrmozgalmat törekszik saját vezetése alatt kisajátítani, ami igazi rendeltetése szerint neki ártana legtöbbet. Ezáltal eléri azt a kettős eredményt, hogy a látszat szerint modern is, a saját faji érdekeit pedig megóvja, a károsodástól. így van ez tulajdonkép minden újítással, mert, hiszen napjaink története mutatja, hogy a világ a faji elkülönülés felé halad, tehát már évtizedek óta minden kultúrvívmány a faji differenciációt teszi tudatosabbá. A fajtudatosság irányzatát semmi sem erősítette meg annyira, mint az a természettudományos világfelfogás, amely modern kultúránknak gerince, s amit Darwin, Haeckel és Spencer Herbert dolgoztak ki. Nincs itt helye annak, hogy ennek a világfelfogásnak határtalan termékenyítő erejét a biológiában, fiziológiában, orvostudományban, lélektanban, társadalomtudományban stb. külön méltassuk. Tárgyunkhoz csak annyiban tartozik, hogy a kultúrnépek *nemzeti öntudatát* ez a természettudományos világfelfogás gyúrta át *faji öntudattá* és ezáltal sokféle új differenciációnak, messzeható politikai, gazdasági, kulturális és etikai törekvéseknek lett megindítója. Ez a világfelfogás tárgyias, sőt anyagias, mert a természethez tapad, erőteljes és zordon, mert az erősebb jogát hirdeti, mint a természet maga. Tanítja, hogy a Jajnak, akár növényi, akár állati, akár emberi, ren-

deltetése az, hogy éljen, felviruljon, érvényesüljön míg tud, mert elvész azonnal, mihelyt nem fejlődik. A fajok a létküzdelem vetélkedésében csak a saját fennmaradásukra törnek, más fajok érdekein átgázolnak, mert ennek a harcnak nincs törvénye, nincs erkölcse, csak okisága. Amely faj erősebb és ügyesebb, mint a környékező ártalmak, az megmarad és virul, amelyik gyengébb, az elpusztul, s ezen nincs mit sopánkodni, mert az egyiknek romlásán a másiknak a jóléte virul fel. Egészen nyilvánvaló, hogy ennek a szellemi kultúrirányzatnak az elterjedése, ha a mi kultúránkba hamisítatlanul eljuthat, végtelenül átformálta volna a mi elavult ideológiánkat nemzetiségi és gazdasági kérdésekben. Kisarjadhatott volna belőle egy tetterős magyarosító és beolvasztó fajvédő törekvés, ami sok mulasztását jóvátette volna az elmúlt időknek. De az is bizonyos, hogy legelsősorban a zsidóság uralomra törekvését keresztezte volna. A zsidóság faji érvényesülését ez éppen úgy veszélyeztette volna, mint a szocializmus. Azt cselekedte tehát ismét, hogy ezt a kultúrmozgalmat is kezébe ragadta, kisajátította és elkezdte nagy garral hirdetni az új világáramlatnak *azon elemeit,* amik neki nem árthattak, ellenben nekünk igen. Lefordította magyarra az új szellemi áramlat némely irodalmi termékét, ügyelvén arra, nehogy a fajilag okultató elemek előtérbe lépjenek, ellenben szorgalmasan aláhúzogatta az új világfelfogás kétségtelenül *vallástalan* jellegét. Ugyanaz a geniális mesterfogás, ami oly jól bevált a szocializmus átültetésében: *a mellérendelt mozzanat kiemelése a lényeg rovására.* Egyszersmind ugyanaz a zsidó faji expozitúra, mely ezt az átültetést mesteri hamisítással végrehajtotta, a maga fajtája számára nagyon is levonta az új szellemi áramlat tanulságait s rögtön pártfogásába vette a nemzetiségek faji törekvéseit is, hogy az esetleg öntudatra ébredő magyarság fajvédelmi

küzdelmét kénytelen legyen több fronton folytatni. A lángeszű fogás itt is bevált, jobban mint remélhették; *nálunk ugyan senki sem eszmélt faji öntudatra a zsidó köntösbe öltöztetett darwinizmustól.* Ellenben az egyházellenes uszításnak sokan felültek pro és kontra. Fajvéreink megoszlottak: a *„kulturáltabbak”* nagy igyekezettel kezdték püfölni az istenhitet és a vallást, jobban, mint jelentőségénél fogva számbajöhetne; mások, az „öntudatosabbak” felsőséges gőggel fitymálták le az új világszellemet, amiből annyit értettek meg, hogy a genezissel ellentétben az embert – a majomtól származtatja. A temperamentumosabbak pedig, az egyházat választva hátvédnek, meg is kezdték erélyesen a harcot a szabadgondolkodók minden tanítása, a gallileisták minden népbutítása ellen . . . Vajjon melyik harcos félnek erősebbek a kilátásai? Azé-e, aki a modern kultúra kovácsolta fegyverrel küzd, vagy azé, aki a letűnt időknek mindenesetre tiszteletreméltó, de a zsidókkal szemben gyenge fegyvereit forgatja? Hiszen a kultúra nem a vallásosság jegyében halad, azt minden gondolkodó beláthatja. Reménytelen is az ilyen harc, mert az idők kerekét nem lehet visszafelé forgatni. Csak az benne a szomorú, hogy az új világszellem lényegét nemcsak a zsidóság cenzúrázta^ el tőlünk, hanem kába módra mi magunk is elátkoztuk, csakhogy megmentsük ellene azt – hiszen ha még megmenthetnénk! ... –, aminek fajiságunk jövőjében éppen úgy nincs különleges szerepe, ha megmentetik, mint más fajokéban. Ezzel szemben a zsidóság az új világszellem propagálásával ternót csinált. Először is kicenzúrázta belőle azt, ami neki árthatott. Másodszor összes törekvései számára modern természettudományos köntöst varrt ebből a világszellemből. Akármihez fog, bármit akar, szüntelen hivatkozik arra, hogy az ő érdeme a természettudományos művejtség felkarolása. A természettudományos művelt-

ség frázisait minduntalan a nyelvén hordja, bár kifejtettem már egy más alkalommal, hogy nincs a földön faj, mely lélekben távolabb állana a természettől, mint a .zsidóság. De csodálatosan eleven faji ösztönnel megérezte, hogy a természettudományos kultúra emlegetése korszerű, modern dolog, imponálni lehet vele, miért ne emlegetné hát. A harmadik haszon, amit a zsidóság ezen manőverrel elért, hogy biztosította vele legérdemesebb és legműveltebb faj véreink támogatását. Hiszen legtudományosabb, legértékesebb fajvéreink inkább csatlakoznak a zsidómodern irányhoz és idegenkedve, ha ugyan nem gyűlölettel, fordulnak el a „reakciósok fekete csoportjától”, kik a természettudományos kultúra vívmányait gúnyolják. Még sokkal nagyobb ennél az a veszteség, amit a mi fajvédő vállalkozásunk veszít ifjú fajvéreink elriasztásával. Az ifjúság abban a korban, mikor kiszabadul a középiskola falai közül, idegalkatánál fogva rajongó és szabados, kilencvenkilenc percentjében inkább a szellemi forradalmárságnak, a természetimádatnak, a szabadgondolkodásnak, az erélynek, a tetterőnek a híve, mint a vallásosságnak. *Ezek az ifjak természettudományos kultúrát, merész gondolatot, friss elszántságot, ami véralkatuknak megfelel, csak a progresszíveknél találnak.* Temérdek tapasztalatom van erre, hogy olthatatlan falánksággal habzsolják a Világot, a Huszadik Századot, a Népszavát és a zsidómodern irány természettudományos kiadványait. Itt megint csak azt mondom, ezeket nem szabad nekünk elveszítenünk. *Fajvédelmi harcunknak módszert kell változtatni Az öreges, siránkozó, vagy humorizáló tenort fiatalos tűznek, zordon elszántságnak kell felváltani, olyannak, ami imponál és megragad. Fel kell karolnunk a természettudományos műveltséget a maga eredetiségében és egyetemességében.* Fajvédelmi harcunkban értékesítenünk kell annak összes tanulságait, mert az mind javunkra válik, ha élni

akarunk vele. Ha mi a fajvédelem számára kisajátítjuk a modern természettudományos kultúrát, az ellentábor kezéből hamarosan ki fog esni a hamis fegyver és kénytelen lesz ellenünk elavult humanisztikus ideológiákhoz (egyenlőség, testvériség, szabadság!), sőt esetleg vallási rekriminációkhoz kapkodni s ez már elég mostoha helyzet lenne reájuk. Ugyanekkor megszereztük legtudományosabb és legképzettebb fajvéreink támogatását, akik eddig tartózkodtak tőlünk irányzatunk vallásoskodó jellege miatt. Egyszersmind egységet teremtünk fajiságunkért harcoló fajvéreink táborában, mert kirekesztjük a felekezeti féltékenykedési Mindaddig, míg a fajvédelmi harc vallásoskodó pajzs mögül folyik, a zsidó támadók sikerrel olvassák ránk a klerikális jelzőt, s már ez számtalan protestáns fajvérünket elriasztja. Pedig nekünk valamennyiünknek össze kell fognunk, mert a fajvédelem nem felekezeti ügy. Sőt a fajvédelem sikerét nem is szabad kockára tennünk azáltal, hogy sorsát a vallásvédelem ügyéhez kötjük. A vallásvédelem és az istenvédelem harcát teljesen át kell engedni egyházi tényezőknek, megteszik azok ebben a magukét.

El vagyok rá készülve, hogy fejtegetésem még fajvéreink közt sem találkozik osztatlan megértésre. A zsidósajtó mindennapos szuggesztiója sokkal mélyrehatóbb átalakítást végzett közszellemünkön, mintsem ilyen teljesen új fejtegetések első hallásra *régvárt* igazságokat revelálnának. Elmélkedésem csak azokhoz szól, akiknek az elméjében a megelőző két évtized, meg aztán a világháború meglepő tapasztalásai *tabula rasát* csináltak; akik még ma sem látják fajunk veszedelmét, akik számára a fajvédelem még ma sem mindent megelőző nagy feladat, azok túlzottaknak találják megállapításaimat. De hogy ki mit lát meg és látván mit érez, az annyira szubjektív kérdés, hogy azon egy rövid tanulmány keretében nem lehet változtatni.

Ugyancsak mindazok, kiknek egyéniségét akár pártpolitikai, akár gazdaságpolitikai, valláserkölcsi, felekezeti, etikai, humanisztikus vagy bármi másféle előítéletek determinálják főképen, sok vitatnivalót találnak következtetéseimben. De ezekkel sincsen a fentebb fejtegetett tárgyról beszélnivalóm, mert hiábavaló vesződség ott vitatkozni, ahol a princípiumok különböznek. Kiknek azonban a fajvédelem mindent megelőző fontos feladat, azok örömmel fogják látni a kezdeményezést és a maguk részéről jóakaró kritikával, esetleg pótlásokkal járulnak hozzá ahhoz, amit elkezdtem. Nyilvánvaló, hogy itt nemcsak azon fajvéreink szellemi támogatására számítunk, kik születés, hanem azokéra is, akik más hazai testvérnépek közül őszinte beolvadás által lettek azzá. A tapasztalás azt mutatja, hogy beolvadás által lett fajvéreink közt sokkal több tisztánlátó akad a zsidóügyekben, mint a tisztán magyar vidékek szülöttei közt.

Homyánszky V., Budapest.